

BARNA JÚLIA

mából kikelő jövő

kápráztató képek helyett cáfolhatatlan tények
birtokviszonyokkal kifejezett lételemek
öröm nélküli munka letépett szivárványok
fenyegető szeretet-hiányok
gyorsan bulvárosodó tragédiák
pusztuló állatfajok szennyhabos patakok
egyre nagyobb a világnak az a része
amelyik fáj nekem hiába mondom
tartóztassuk fel a mindig távollevők
a mindig másról beszélők
és mindig magukra gondolók
félelmetes mosolyából kikelő
úthengerrel játszó jövőt
elmúlásunk tojánhéj-roppanás
volt-nincs-villanás
válasszunk valami szebbet
a csecsemők jövőjét a képzeletre bízom
hitem nem elég
ott még győzhet a népmesék igazsága
örül a jó a rossz megjárja

a fecske

nem emlékszik a tegnapi útra
kiével kereszteződött a múltja
nem akar újra születve
más szelek szárnyára ülve
más utakat járni be az égen
más tájak fölött más felhő-réten
nem rémlenek fel útvesztések benne

nem fájlalja hogy éppen erre
nem arra tért el
a mindenfelé bejárható légi térben
csak én tünődöm lehet-e
a végtelen kékség
egy másik rétegében
úgy eltévedni mint a földön
olyan egészen
csak én tünődöm szeretném-e
mint a fecske
az ITT és MOSTba hegesztve
sem vidáman sem szomorúan
felejtésre programozva járni az utam?

fény-epizódok

a mindenség futaraként viszi a fény
a legértékesebb küldeményt
az életet teremti és megőrzi
a sötétségre támad és mindig legyőzi
a színeket és a formákat
felébreszti vagy megszüli
világossága a félelmet elűzi
tündököl a tájak aranyfedeleként
és a tárgyak nap-ötvozetében
árnyék fokozza ragyogását
aratás előtt a búza színében gyülekeznek
a folyóban csillámokra töredezik
sokfélesége kápráztat
részescekeként rajzik
és mindenén áthullámszik
korán sötétedik ez itt a télnek közepe
lámpát gyújtok nyilalljon át az éjszakán
és tartson ki a fény itt bent is tavaszig:

tüzet lobogtasson bennünk
de ne hamvasszon nemlétté
azonnali felejtéssé
a szemekben szelídüljön szeretetté

az élet folytatása

kaland? kihívás? kötelesség?
valamivé fejlődés?
az élet célját nem tudom
de folytatására jó okot találtam
jobban érdekel már
ami rajtam kívül van
ami nem én vagyok:
siratom minden fennállóban az elmúltót
a mával megrontott jövőben pusztulót
a baljós előjelek halmozódnak
vitorlát bont a rögeszme
álomból is felébresztve
védenem kellene a Földet
talán még menthető
talán lenne még idő
ha kell gyufaszál-hidakon
ha kell lepkeszárnyakon
vinném a rám eső részt
a veszélyből a megőrzésbe
óvnám figyelném
gyógyítanám vigyázva
le ne törlődjön róla
az élet csodálatos aranyháza